

Arrest

nr. 48 259 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2010 tot weigering van de afgifte van een visum type C.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 mei 2010, bij de Belgische ambassade te Dakar, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type C.

1.2. Op 9 juni 2010 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…) Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- *Andere:*

Twijfels bij het reisdoel: sterk vermoeden dat betrokkene een vestiging bij haar echtgenoot (P. H.) (sinds 3 1/03/2010 in BE gevestigd, Nederlandse nationaliteit) beoogd! Betrokkene dient also een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen met de vereiste documenten.

- Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.*
- Ontbreken gedetailleerd toeristisch programma ter verduidelijking van het reisdoel.*

Reisdoel is toerisme?

• U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

• Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.

• U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

• Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Geen bewijs van eigen inkomsten (loonfiches ...) (...)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 1.2.a en 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening 810/2009/EG) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster licht haar middel op volgende wijze toe:

"Dat art. 1 van Verordening 810/2009 als volgt luidt:

Artikel 1.2

2. Deze verordening is van toepassing op onderdanen van derde landen die bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit dienen te zijn van een visum op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (...), zulks onverminderd:

a) de rechten van Vrij verkeer die worden genoten door onderdanen van derde landen die gezinsleden van burgers van de Unie zijn;

Dat Verordening 810/2009 derhalve ondergeschikt is aan de bepalingen inzake vrij verkeer.

Dat deze bepalingen te vinden zijn in Richtlijn 2004/38.

Dat inzake binnenkomst en kort verblijf het volgende wordt gestipuleerd in Richtlijn 2004/38 meer bepaald in de artikelen 5 en 6:

Artikel 5

Inreisrecht

1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen. Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

Artikel 6

Verblijfsrecht voor maximaal drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Dat de Europese Commissie (de opsteller van de Richtlijnen en verordeningen) de voorwaarden van deze visas als volgt interpreteert:

As the right to be issued with an entry visa is derived from the family link with the EU citizen, Member States may require only the presentation of a valid passport and evidence of the family link (and also dependency, serious health grounds, durability of partnerships, where applicable). No additional documents, such as a proof of accommodation, sufficient resources, an invitation letter or return ticket, can be required.

Vrij vertaald:

Gezien het recht op een binnenkomst visum is gederiveerd uit de familieband met een EU burger kan een lidstaat enkel verzoeken over te leggen een paspoort en een bewijs van een familieband. Geen enkel ander document mag gevraagd worden zoals, accommodatie, voldoende bestaansmiddelen, uitnodigingsbrief.

Dat in casu de bestreden beslissing terdege veel verder gaat dan hetgeen vooropgesteld wordt in de wetgeving.

Dat verzoekster haar paspoort heeft voorgelegd en haar band met haar Nederlandse echt(g)enoot heeft duidelijk gemaakt.

Dat verzoekster helemaal geen voldoende bestaansmiddelen dient aan te tonen, dat zij helemaal geen programma van toerisme moet voorleggen, dat zij zeer zeker geen financiële dekking dient te hebben en zij zelfs geen verzekering moet hebben.

Dat voor zover dit wel wordt geëist gedaagde de bepalingen art. 5 en 6 van Richtlijn 2004/38 schendt alsmede art. 1 van Verordening 810/2009 schendt en zodoende dus de jure geen beroep kan doen op art. 32 van diezelfde Verordening.

Dat zulks uiteraard ook maakt dat gans de motivering van de bestreden beslissing de jure foutief is."

3.2. Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen:

“(…) Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de uiteenzetting van haar middel voorhoudt dat ‘de Verordening 810/200 ondergeschikt is aan de bepalingen inzake vrij verkeer, die terug te vinden zijn in de Richtlijn 2004/38’, waarbij zij aldus geen schending aanvoert van de bepalingen van de verordening.

Gezien verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten om welke redenen zij de door haar aangehaalde bepalingen van de Verordening 810/2009 geschonden zou achten, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster houdt wel een schending voor van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2004/38, en uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

Evenwel verliest verzoekster hierbij uit het oog dat:

- zij een visum kort verblijf m.o.o. heeft ingediend, waarbij zij als doel van haar reis duidelijk toerisme heeft opgegeven,*
- uit onderzoek duidelijk blijkt dat verzoekster geen toeristische doeleinden heeft, doch zich eerder wil vestigen bij haar echtgenoot, hetgeen ook niet wordt betwist in het verzoekschrift (doch daarentegen zelfs wordt erkend, minstens impliciet).*

Verzoekster kan heden niet dienstig verwijzen naar richtlijnen die betrekking hebben op familieleden van EU-burgers, nu verzoekster haar visumaanvraag niet is ingediend als familielid van een EU-burger bij wie zij zich wenst te voegen, doch daarentegen als toerist met verschillende binnenkomsten!

Voor zoveel als nodig citeert verzoekster art. 1 van de richtlijn 2004/38, dat als volgt luidt:

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”.

Verzoekster haar kritiek is werkelijk niet ernstig. Zij kan niet dienstig verwijzen naar richtlijnen die betrekking hebben op familieleden die zich bij de EU-burger willen vestigen, als zij haar aanvraag louter als toerist indient.

Verzoekster heeft een visum als toerist ingediend (hetgeen ook wordt bevestigd in het verzoekschrift), en dient hiervan dan ook de gevolgen te aanvaarden.

Er kan haar niet worden toegestaan misbruik te maken.

Indien verzoekster een visum wil indienen om zich te vestigen bij haar echtgenoot, dient zij hiervoor - zoals trouwens ook gemotiveerd in de beslissing - een visum gezinshereniging in te dienen, quod non in casu.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing geheel terecht het volgende gemotiveerd:

(…)

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar visumaanvraag werd geweigerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

‘Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag diende te worden geweigerd.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat. (...)”

3.3.1. De Raad merkt op dat uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat zij haar visumaanvraag indiende het bewijs leverde dat zij gehuwd was met een Nederlandse man en dat zij te kennen gaf haar Nederlandse echtgenoot naar België te willen vergezellen. De ambtenaar die de visumaanvraag behandelde op de ambassade te Dakar noteerde immers *“accompagne son époux, (P.H.) (NL)”* (vrije vertaling: begeleidt haar echtgenoot, (P.H.) (NL)) en stelde dat onder meer een huwelijksakte, een bewijs dat het huwelijk werd geregistreerd in Nederland en een bewijs van registratie in Antwerpen werden gevoegd bij de visumaanvraag. De rechtsgeldigheid van het huwelijk werd door het bestuur op geen enkele wijze in vraag gesteld. Verzoekster diende derhalve beschouwd te worden als een familielid van een burger van de Unie zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze vaststelling impliceert niet dat verzoekster die onderdaan is van een land (Gambia) dat is opgenomen in bijlage 1 van de verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, niet over een visum dient te beschikken om voor minder dan drie maanden naar België af te reizen. Dit gegeven heeft wel tot gevolg dat verzoekster, op voorwaarde dat zij tevens een geldig paspoort voorlegt – voorwaarde waaraan in voorliggende zaak werd voldaan – kan genieten van een inreisrecht in België (cf. artikel 40bis, §§ 3 en 4 iuncto artikel 41 van de Vreemdelingenwet) en dat haar alle faciliteiten dienen te worden verleend om een visum te verkrijgen (cf. artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG, zie tevens: Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313). De binnenkomst in het Rijk – en derhalve ook de afgifte van een visum – kan verzoekster, binnen de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet voorziene perken, slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid en van volksgezondheid (cf. HvJ 25 juli 2002, C-459/99, MRAX/België, punt 61; HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, punt 43). De verordening 810/2009/EG doet geen afbreuk aan het inreisrecht waarop verzoekster zich kan beroepen, daar in artikel 1.2.a. van voormelde verordening uitdrukkelijk gesteld wordt dat deze slechts van toepassing is *“overminderd de rechten van vrij verkeer die worden genoten door onderdanen van derde landen die gezinsleden van burgers van de Unie zijn.”*

Het staat niet ter discussie dat de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is (twijfels met betrekking tot het reisdoel, het ontbreken van het bewijs van voldoende middelen van bestaan, het feit dat niet werd aangetoond dat een medische reisverzekering werd afgesloten en de stelling dat er onvoldoende garanties inzake terugkeer naar het land van verblijf zijn) geen verband houden met de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet voorziene gronden om een familielid van een burger van de Unie de binnenkomst te weigeren. Verzoekster stelt dan ook terecht dat de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is in casu niet kunnen aangewend worden om het gevraagde visum niet toe te staan en dat de motivering van de bestreden beslissing het gevolg is van een incorrecte toepassing van artikel 32 van de verordening 810/2009/EG en een miskennis van artikel 1.2.a. van deze verordening.

De stelling van verweerder dat verzoekster slechts te kennen gaf haar echtgenoot naar België te willen vergezellen om toeristische redenen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Het feit dat verzoekster, indien zij tot een binnenkomst en een kort verblijf in het Rijk wordt toegelaten, gebruik zou kunnen maken van een recht om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, laat in casu evenmin toe het inreisrecht van verzoekster te beknotten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangetoond.

3.3.2. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2010 tot weigering van de afgifte van een visum type C wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK